

DE BIBBERBABEL

De bibberbabbel
©2015 Chantal Proost
Tweede druk 2014
Tekeningen: Rudy Thijs
ISBN: 9789462952447
NUR: 200-280

*Dit verhaal is ter ondersteuning van
Move For Parkinson*

DE BIBBERBABEL

Chantal Proost

Een voorleesverhaal,
om aan kinderen
op een eenvoudige manier,
de ziekte van Parkinson
uit te leggen
en een uitnodiging
tot gesprek in zich dragend.

www.partizaan.be www.boxpress.nl

‘Geconfronteerd worden met de diagnose van de ziekte van Parkinson is niet vanzelfsprekend.

Deze diagnose raakt niet enkel jezelf. Partner en/of kinderen zijn evenzeer betrokken partij en ook voor hen is het een zoektocht om wat hen overkomt een plaats te kunnen geven.

Wanneer de betrokken kinderen dan ook nog erg jong zijn, is het belangrijk een manier te vinden waardoor alles bespreekbaar wordt.

Gevoelens die daarbij de kop opsteken verdienen de nodige aandacht.

Met dit alles in het achterhoofd is het hiernavolgend verhaal geschreven.

In de hoop dat het enerzijds een opening tot gesprek kan betekenen.

Anderzijds is er getracht de ziekte van Parkinson -in grote lijnen- op een eenvoudige manier toe te lichten.’

De bibberbabbel

Weg waren ze, de zonnestralen.
Regenwolken pakten samen en lieten
nu en dan een druppel vallen. Mensen
in de straat snelden huiswaarts. Hun
laatste kerstinkopen stevig in de armen
gesloten om zo de regenbui te ontlopen.
Niemand had oog voor de huizen die de
straat afboorden en dus ook niet voor
het statige herenhuis.

Achter de hoge, sierlijke ramen was
men druk in de weer. Een klein meisje
deed verwoede pogingen om de
volwassenen te mogen helpen.

Afwachtend keek ze toe, in de hoop
opnieuw één van de felgekleurde
kerstballen te mogen ophangen.

Op de bovenverdieping stond Joppe
met zijn hoofd tegen het venster
gedrukt...

Zijn ogen vulden zich langzaam maar zeker met tranen en deze rolden langs zijn wangen naar beneden. Onderaan zijn kin bengelden ze afwachtend tot ze neervielen en al snel volgde de éne de andere op. Zelfs zijn liefste vriend, Diesel, die zijn naam niet had gestolen, kon vandaag zijn tranenvloed niet stoppen. Meestal kon hij aan zijn hond heel wat kwijt. Diesel deed dan ook zijn best en likte traag de tranen weg. Maar vandaag hielp dit troostend gebaar niet.

Joppe kon alleen maar denken aan wat er zojuist beneden was gebeurd. Hij zou zo graag de trap nemen, richting woonkamer om nog eens een fijne knuffel te krijgen. Maar dat kon hij toch niet doen? Ze zouden zijn betraande ogen zien en hij was toch al een hele man.

En mannen wenen niet. Als hij nu een meisje was, zoals zijn zus, dan...

Maar HIJ, Joppe, mocht niet wenen!

Daarom bleef hij waar hij was, weggedoken in een hoekje, zijn vriend tegen hem aandrukkend.

Zijn gevoelens was hij vandaag helemaal niet de baas.

Een stiekem stemmetje zei in zijn oor:

‘Met je zus lachen ze wel, hoor je het?

Maar met jou? En troosten doen ze haar ook. Als zij tijdens het optuigen van de kerstboom een kerstbal laat vallen, zeggen ze allemaal dat het niet erg is, dat het iedereen kan gebeuren. Maar toen jij er daarnet één liet vallen was het iets heel anders.’

En hij zag alles als in een film opnieuw.

‘Pets’! De kerstbal viel zonder verwittiging uit zijn handen en geschrokken door de onverwachte,

boze reactie van mama was hij de kamer uitgesneld.

Zijn benen slaagden er in met twee treden tegelijk de trap op te stormen, zo graag wou hij weg uit de woonkamer.

Mama die anders altijd rustig bleef, had met harde stem geroepen en dat bracht hem volledig van de wijs. Dit was hij dan ook helemaal niet gewoon. Opnieuw kwam een klein venijnig stemmetje in zijn oren fluisteren: 'Misschien ben jij wel stout? Misschien ziet ze jou niet meer graag?'

Wat hij niet besepte, was dat wanneer hij de kamer niet uitgesneld zou zijn... hij wellicht iets gezien had..

